

Kihal a képregény?

2012 december 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Régen gyerekeknek való m?fajként nézték le, ma pedig fokozatosan előregedik az olvasóközönsége. A képregény nehezen veszi fel a versenyt az internettel, miközben egyes vélemények szerint az olvasás megszerettetése érdekében nagyon is hasznos lehet a forgatása.

De mi a helyzet Magyarországon? Többek között erről is beszélgettünk kedd este a Mesebeszéd sorozat záróeseményeként Lakatos István rajzoló és Bayer Antal fordító, szerkesztő.

Az est moderátora, Rusznyák Csaba, a Könyvesblog szerzője először a személyes élményeiről és a hatásokról faggatta beszélgetőpartnereit. Bayer, aki szerkesztőként, fordítóként és közösség-szervezőként nagyon sokat tett azért, hogy a kétezres évek második felében megélénkült a magyar képregénykultúra iránt figyelem, röviden kitért a műfaj történetének itthoni vonatkozásaira. Szóba került természetesen a szocializmus időszeke, amikor a zsáner fokozatosan kikerült a tiltott kategóriából, és megterve, de mégiscsak helyet kapott például az újságok lapjain.

Kis magyar képregénytörténet

A nemzetközi példákkal ellentétben Magyarországon inkább a megképesített regények divatjáról lehetett beszélni, az első gyerekeknek szóló képregényekre a hatvanas évek második feléig kellett várni, ekkor bukkantak fel a kisebbnek szóló képkockák a Pajtás című újság oldalain. Később megjelent a Kockás, és olyan alkotók is részt vettek a hazai képregénytermelésben, mint a többek között Vuk megrajzolójaként híressé vált Dargay Attila. Bayer szerint az '56 utáni enyhülés és az a szándék, hogy a tömegek figyelmét szórakozással vonják el a komolyabb kérdésekről, eredményezte azt, hogy egyre több újságban, mindenekelőtt a rejtélyfejtők szívének oly kedves Fülesben egyre-másra tűntek fel a képregények.

Képesített regényfeldolgozás – egy tipikus példa a szocializmus id?szakából

Forrás: Képregénymúzeum blog

Konkrétan Cs. Horváth Tibornak volt köszönhet? ez a nyitás, aki szinte egymaga szervezte a honi képregényszakma életét, és igen ügyes menedzsernek bizonyult, külföldön is sikerrel kereskedett a magyar alkotásokkal. Arról már megoszlanak a vélemények – tette hozzá mosolyogva Bayer –, hogy ebb?l mennyit láttak viszont a magyar grafikusok. A rendszerváltás után piaci alapokra helyez?dött a képregénykiadás is, megjelent több olyan kiadó, amely a külföldön, f?ként Amerikában sikeres „szuperh?sös” füzetekkel árasztotta el a magyar

újságos standokat – mert a kétezres évekig alapvetően itt lehetett hozzáférni a képregényekhez. Később, a kétezres évek közepétől lehet számítani a „nagykorúsodás” időszakát, amit jelez többek között a Magyar Képregénykiadók Szövetségének megalakulása. Számos magyar alkotó tűnt fel – mások mellett Lakatos István is ekkortájt kezdett hírt adni magáról –, és arra is jó néhány kísérlet történt, hogy állandó folyóiratok, antológiák jöjjenek létre.

Bayer Antal a kedvencei között

Forrás: Magyar Képregényszövetség

A személyes emlékek kapcsán Bayer a francia képregényeket emelte ki. A mai napig birtokában vannak például olyan füzetek, melyekbe még gyerekként írta bele ceruzával a magyar szöveget, amelyet édesapja fordított le neki franciából. Később élt is kint, és ez meghatározónak bizonyult számára, olyannyira hogy legjobb tudomása szerint volt az első Magyarországon, aki a bölcsészkar szakterületét a képregény témájából írta. Bayer egyébként több szakmai blogot is szerkeszt, ezek közül egyik a [Képregénymúzeum](#), ide érdemes mindenkinek ellátogatnia, akit izgalomba hoznak a régi képkockák és a több évtizede húzott vonalak.

Lakatos István, akit a szélesebb közönség a [Lencsilány](#) című szerzői albuma, valamint a Dobozváros című meseregénye kapcsán ismerhet, úgy emlékezett első találkozására a képregénnyel, hogy számára mindig is a világ legtermészetesebb dolga volt ezek olvasása – még azt megelőzően is, hogy rendszeresen megtanult volna olvasni. Csak a húszas évek elején tudatosult benne, hogy rajongó. Személy szerint fájjalja, hogy nem készülnek a legkisebbeknek képregények, ami pedig adott – az öccse által a kiegészítő vackok miatt vásárolt Donald kacsa füzeteket hozta fel példaként –, az nyelvileg kiábrándítóan silány. Bayer és Lakatos is egyetértett abban, hogy nincs ma olyan magyar képregény, amely olyan meghatározó élmény lehetne a gyerekeknek, mint amilyen például a Bucó, Szetti, Tacsí volt évtizedekkel korábban.

Nemzetközi példák, öregedő rajongók

Ehhez képest a franciáknál milliós példányszámban kelnek el a klasszikusok, mint amilyenek az Astérix-történetek. Emellett időről időre felbukkannak olyan friss látásmódú alkotók, akik élményt tudnak kínálni a mai olvasóknak, beleértve a kisebbeket is. Példaként Titeuföt hozta Bayer, a képregényhős a mai kisiskolások nézőpontjából szemléli a világot, és hihetetlenül népszerű hazájában – ahol egyébként mai napig divat képregényalbumot ajándékozni karácsonyra.

Később Rusznyák arról faggatta vendégeit, valóban csökken-e világszerte a képregények népszerűsége. Lakatos rövid és tömör ítélete szerint a képregény nem versenyképes. Bayer annyiban árnyalta ezt, hogy például Amerikában a filmsikerek és a számítógépes játékok hatására szármal egyes képregényfigurák népszerűsége, de a fiatalabbak soha nem olvasták a feldolgozások alapját jelentő füzeteket.

Lakatos István grafikai alteregója teremtményei között

Forrás: [Devintart](#)

A magyar képregényes rendezvényeket is felnőttek keresik fel – számoltak be tapasztalataikról mindketten. Végül arról folyt a csevej, hogy miközben gyerekkönyvre még költenek a szülők, a képregényt, legyen bármilyen igényes, messze kerülnek. Bayer felidézte, hogy a zseniális rajzkészség? Zorád Ernőt azzal golyózták ki az elz? rendszerben a gyerekkönyv-illusztrátorok köréből, mert képregényalkotóként szerzett ismertséget, és még ma is létezik ez a választóvonal. Lakatos szerint fontos lenne, hogy a legkisebbek számára is készüljenek olyan egyszer? történetek, amelyeket képregényes formában beszélnek el. Persze vannak alkotók, akik mindkét területen – vagyis képregényszerzőként és gyerekkönyv-illusztrátorként is – nyomot hagynak, Lakatos István is közéjük sorolható, aki mindkét területen elismertnek számít már.

Korunk h?se, Titeuf (háttal)

Forrás: Facebook

thy - mno.hu

Ajánló

